

Maa- ja metsätalousvaliokunta

Valtioneuvoston selonteko: keskipitkän aikavälin ilmastosuunnitelma

Ympäristövaliokunnalle

JOHDANTO

Vireilletulo

Valtioneuvoston selonteko keskipitkän aikavälin ilmastosuunnitelmasta (VNS 9/2025 vp): Asia on saapunut maa- ja metsätalousvaliokuntaan lausunnon antamista varten. Lausunto on annettava ympäristövaliokunnalle.

Asiantuntijat

Valiokunta on kuullut:

- erityisasiantuntija Sally Weaver, ympäristöministeriö
- neuvotteleva virkamies Birgitta Vainio-Mattila, maa- ja metsätalousministeriö
- tutkimuspäällikkö, erikoistutkija Juha Mikola, Luonnonvarakeskus
- ryhmäpäällikkö Liisa Kulmala, Ilmatieteen laitos
- varapuheenjohtaja Raisa Mäkipää, Suomen ilmastopaneeli
- energia-asiantuntija Anssi Kainulainen, Maa- ja metsätaloustuottajain Keskusliitto MTK ry
- energia- ja ilmastopäällikkö Ahti Fagerblom, Metsäteollisuus ry

Valiokunta on saanut kirjallisen lausunnon:

- Helsingin yliopisto
- Suomen metsäkeskus
- Suomen ympäristökeskus
- Bioenergia ry
- Energiateollisuus ry
- Paliskuntain yhdistys
- ProAgria Keskusten Liitto ry
- Sahateollisuus ry
- Suomen Biokierto ja Biokaasu ry
- Suomen luonnonsuojeluliitto ry
- Svenska lantbruksproducenternas centralförbund SLC rf
- Saamlaiskäräjät
- Oy Karl Fazer Ab

Valiokunnan lausunto MmVL 5/2026 vp

VALIOKUNNAN PERUSTELUT

Yleistä

Keskipitkän aikavälin ilmastosuunnitelman (KAISU) tavoitteena on määritellä keinot, joilla vähennetään taakanjakosektorin päästöjä siten, että EU-lainsäädännössä ja kansallisessa ilmastolaissa asetetut tavoitteet voidaan saavuttaa. KAISU kattaa taakanjakosektorin päästövähennystoimet. Lisäksi KAISU:an on sisällytetty kaikki maatalouden eri sektoreilla raportoitavat kasvihuonekaasupäästöt. Taakanjakosektorille kuuluvat maatalouden metaani- ja dityppioksidipäästöt, jotka ovat pääasiassa peräisin tuotantoeläimistä, lannasta ja maaperästä, sekä kalkituksen hiilidioksidipäästöt. Taakanjakosektorilla raportoidaan myös urealannoituksesta ja kasvintähteiden peltopoltosta syntyvät pienet päästöt. Maankäyttösektorilla (LULUCF) raportoidaan viljelysmaiden ja ruohikkoalueiden hiilidioksidipäästöt sekä alueiden raivaamisesta pelloiksi aiheutuvat päästöt. Lisäksi taakanjakosektorin muilla sektoreilla raportoidaan maatalouden työkonien, kiinteistökohtaisen lämmityksen ja viljankuivureiden polttoaineiden käytön päästöt, jotka käsitellään KAISUssa osana työkoneita ja rakennusten erillislämmitystä koskevia lukuja.

Taakanjakosektorin merkittävimmät päästölähteet ovat liikenne, maatalous, työkoneet ja rakennusten erillislämmitys. EU:n taakanjakoasetuksen mukainen päästövähennysvelvoite vuodelle 2030 on vähintään 50 prosenttia vuoden 2005 tasosta, mikä vastaa enintään 17,2 Mt CO₂-ekv:n päästötasoa. Taakanjakosektorin päästöt vuonna 2024 olivat 25,4 Mt CO₂-ekv., mikä vastaa noin 26 prosenttia vuoden 2005 tasosta. Perusskenaarion perusteella päästövähennykset eivät riitä EU:n vuoden 2030 päästövelvoitteen saavuttamiseen, ja lisätoimia tarvitaan noin 1,7 Mt CO₂-ekv:n verran. Vuosina 2021—2024 taakanjakosektorille on kertynyt päästökiintiöiden alittumisesta johtuen noin 3,8 Mt CO₂-ekv. ylijäämää. Kuitenkin maankäyttösektorin nettonielun kehityksen takia on olemassa selvä riski, että maankäyttösektorin vaje kaudelta 2021—2025 siirtyy katettavaksi taakanjakosektorille. Kokonaisuuden kannalta valiokunta pitää ratkaisevan tärkeänä jatkaa fossiilitaloudesta irtautumista.

Maatalouden päästökehitys

Maatalouden taakanjakosektorille laskettavat päästöt ovat pysyneet suhteellisen tasaisena viime vuosina. Vuonna 2024 maatalouden päästöt laskivat noin 0,05 Mt CO₂-ekv. edelliseen vuoteen nähden. Päästöt olivat vuonna 2024 6,15 Mt CO₂-ekv. Vuonna 2022 päästöt olivat poikkeuksellisen pienet lannoituksesta syntyneiden vähäisempien päästöjen vuoksi. Tuolloin lannoitteiden korkea hinta vähensi niiden käyttöä. Maankäyttösektorilla raportoitavat maatalousmaiden CO₂ -päästöt olivat vuonna 2023 noin 9,4 Mt CO₂-ekv. Maatalouden kokonaispäästöistä noin kolme neljäsosaa on maaperään liittyviä päästöjä, kun mukaan luetaan maankäyttösektorin hiilidioksidipäästöjen lisäksi maataloussektorin dityppioksidipäästöt. Näistä päästöistä taas noin kolme neljäsosaa liittyy eloperäisiin maihin eli turvemaihin.

KAISUn mukaan LULUCF-sektorilla voidaan saavuttaa merkittäviä päästövähennyksiä hidastamalla turvepeltojen hiilivarastojen hajoamista nostamalla pohjaveden pintaa ja vähentämällä uusien eloperäisten peltojen raivausta. Taakanjakosektorilla tulee keskittyä kotieläinten ruuansulatuksesta, lannankäsittelystä ja typpilannoitteiden käytöstä aiheutuvien

Valiokunnan lausunto MmVL 5/2026 vp

päästöjen vähentämiseen vähentämättä kotimaista tuotantoa, jolloin päästövähennyksiä voidaan saavuttaa esimerkiksi nautojen ruokinnan muutosten ja rehun lisäaineiden avulla, käsittelemällä lantaa biokaasulaitoksissa ja kierrättämällä ravinteita sekä tarkentamalla lannoitteiden käyttöä. Valiokunta pitää KAISUssa ehdotettuja keinoja sinänsä oikeansuuntaisina, mutta haluaa muistuttaa maatalouden ilmastotoimien onnistumisen edellytyksistä.

Reunaehdot maatalouden ilmastotoimille

Valiokunta toteaa, että maatalouden ensisijainen ja tärkein tehtävä on ruoantuotanto. Täysin päästötöntä ruoantuotantoa ei voida saavuttaa. Maatalouden ilmastotyössä tulee varmistua siitä, ettei kansallisen ruoantuotannon edellytyksiä heikennetä ja elintarvikehuoltovarmuuden toteutumista vaaranneta (MmVL 24/2025 vp — K 16/2025 vp). Maatilojen kehittämiseen niin ei-tuotannollisin kuin tuotannollisin investoinnin tarvitaan kannustimia. Toisaalta kannattava maatalous kykenee paremmin investoimaan ja uudistamaan tuotantotoimintaansa vähäpäästöiseen suuntaan. Maatalouden päästöjen vähentäminen vaatii tuekseen kannustimia ja realismia. Maatalouden ilmastotoimien tulee olla taloudellisesti ja teknisesti toteuttamiskelpoisia. Hallitusohjelman kirjauksiin viitaten valiokunta pitää tärkeänä, ettei maatalouden kustannuksia lisätä myöskään ilmastotoimien yhteydessä.

Realismia on tiedostaa julkisen talouden tilanne sekä rajatut mahdollisuudet julkisista varoista rahoitettuihin kannustimiin ja kustannusten kompensatioon. Valiokunta pitää tärkeänä, että kannustimia haetaan markkinoilta ja etsitään markkinaehtoisia toimia, jotka tukevat kotimaista maataloustuotantoa. Vapaaehtoisten hiilimarkkinoiden kehittyminen ja jakeluvetoisuuden joustomekanismi voivat tuoda kaivattua lisärahoitusta päästövähennystoimien toteuttamiseen. Niiden haasteena on ilmastovetoisuuden tapaan toimien mitattavuus, lisäisyys ja todennettavuus sekä lisäksi kysynnän puute. Ilmastotoimien uskottavuus ja hyväksyttävyyden vaikuttaa olennaisesti hiilimarkkinoiden syntyyn.

Valiokunta korostaa, että maataloudessa tehtävä ilmastotyö tulee saattaa luotettavasti mitattavaksi ja näkyväksi. Ilmastotoimien suunnittelussa ja toimeenpanossa on syytä varmistaa, että toimien vaikutus lasketaan Suomen kansalliseen kasvihuonekaasuinventaarioon. Valiokunta pitää maatalouden ilmastotoimien onnistumisen edellytyksenä sitä, että niiden vaikutus päästöihin kyetään mittaamaan ja sisällyttämään kasvihuonekaasuinventaarion pohjana oleviin laskelmiin. Ottaen huomioon maankäyttösektorin ja taakanjakoasetuksen välinen kytkös, luotettava maankäyttösektorin päästö- ja nielu seuranta on edellytys taakanjakosektorin politiikkatoimien oikealle mitoitukselle. Myös hiilivuotoon on kiinnitettävä enemmän huomiota. Nykyinen kasvihuonekaasupäästöjen laskentatapa ja ilmastotoimien suunnittelujärjestelmä tunnistaa kotimaisen ruoantuotannon aiheuttamat päästöt. Sen sijaan suunnittelujärjestelmä ei tunnista vaikutuksia, jotka aiheutuvat kotimaisten elintarvikkeiden korvautumisesta tuontielintarvikkeilla. Tuontielintarvikkeiden päästöt luetaan osaksi kulutuksen hiilijalanjälkeä, johon vaikuttamiseen KAISUssa ei vaikuta olevan keinoja kuluttajavalistusta ja ravintosuosituksia laajemmin.

Valiokunnan lausunto MmVL 5/2026 vp

Maataloutta koskevat lisätoimet

Maatalous on metsätalouden ohella toimiala, joka kykenee sitomaan hiilidioksidia ilmakehästä. Valiokunta katsoo, että maatalousmaan mukaan lukien turvemaan kasvukunnosta huolehtiminen palvelee ruoantuotannon ohella ilmastomuutoksen hillintää. Valiokunta korostaa, että maatalouden päästöjen vähentämisessä tulee etsiä keinoja, jotka edistävät ruoantuotantoa ja maatalouden kannattavuutta samalla kun ne vähentävät maatalouden päästöjä. Valiokunnan saamissa lausunnoissa tuodaan esiin, että tulevaisuudessa ruuan kysyntä tulee myös globaalisti kasvamaan. Näin ollen jatkossa on kiinnitettävä huomiota tuotannon tehostamiseen ja päästöjen vähentämiseen tuotettua yksikköä kohden, ei eläinmäärää tai hehtaaria kohden.

KAISUn toimenpideohjelmaan on sisällytetty päästövähennystoimia kaikilta kasvihuonekaasuinventaarion sektoreilta pois lukien päästökauppa-sektori. Osalla maatalouden toimista on vaikutusta myös maankäyttösektorin päästöihin. KAISUn toimenpidepakettiin sisältyvät täsmäviljely, biokaasun tuotanto ja käyttö sekä ravinteiden kierrätyksen edistäminen. Lisäksi toimenpiteinä mainitaan tilusjärjestelytoiminnan edistäminen ja nopeuttaminen, ilmastokosteikat ja metsäpinta-alan laajentaminen. Maatalouden toimenpiteiden vaikutus taakanjakosektorin päästöihin vuonna 2030 on 0,12 Mt CO₂-ekv. Valiokunnan saamissa lausunnoissa on tuotu esiin, että kotieläintuotannon lantaan liittyvä päästövähennyspotentiaali on edelleen suurelta osin hyödyntämättä. Suomessa syntyy vuosittain noin 15 Mt lantaa, jonka käsittelystä aiheutuu noin 0,7 Mt CO₂-ekv. päästöjä taakanjakosektorilla. Biokaasulaitoksissa tapahtuva lannankäsittely voi vähentää näitä päästöjä yli kolmanneksella. Valiokunta pitää biokaasun tuotantoa ja käyttöä esimerkkinä onnistuneesta ilmastotoimesta, joka voi palvella päästöjen vähentämistä maataloustoimialaa laajemmin ja joka samalla tukee maatilan kannattavuutta. Täsmäviljelytekniikoiden käytön kannattavuudesta puolestaan kertoo se, että ne ovat suurilla tiloilla osa vakiintuneita viljelymenetelmiä.

KAISUssa on tunnistettu myös toimet, johon vapaaehtoiset hiilimarkkinat voivat luoda kannusteita. Esimerkkeinä mainitaan turvemaiden vettäminen ja nautojen metaanipäästöjen vähentäminen ruokinnan keinoin. Pohjavedenpinnan säätely ja nostaminen edellyttää vedenpinnan tason seuranta, jotta vettämistoimen vaikuttavuus ja pysyvyys voidaan varmistaa. Samalla vettämisen vaikutukset koko alueen vesitalouteen ja naapurikiinteistöihin tulee ottaa huomioon. Kuten KAISUssa todetaan, kosteikkoviljelyn kehittyminen Suomessa vaatii koko arvoketjun luomista alkutuotannosta loppukäyttäjään. Kosteikkoviljelystä saataville tuotteille tulee löytyä markkinat. Nautojen metaanipäästöjä pyritään vähentämään muuttamalla niiden ruokintaa esimerkiksi rehun rasvalisällä, kuten rypsi ja kaura, tai metaanipäästöjä vähentävällä rehun lisäaineilla. Tähän liittyen tarvitaan lisää tietoa rehujen kustannuksista ja vaikutuksista eläinterveyteen.

Osalle ruoan tuotantoon ja kulutukseen kohdistuvia toimenpiteitä ei voida laskea päästövähennysvaikutusta. Esimerkiksi kotitalouksien ja julkisten hankintojen rooli päästöjen vähentämisessä on tärkeää ottaa osaksi tarkastelua. Ruoan kulutukseen liittyviin päästöjä vähentäviin toimiin kuuluvat muun muassa ravitsemussuositusten noudattaminen ja ruokahävikin vähentäminen (MmVL 24/2025 vp). KAISUssa todetaan, että julkisilla ruokapalveluilla ja elintarvikehankinnoilla on merkittävä rooli ruokajärjestelmän kestävyysparantamisessa. Tavoitteena julkisten ruokapalveluiden ateriatarjonnalle on ollut jo pidempään

Valiokunnan lausunto MmVL 5/2026 vp

kasvipohjaisen ruoan osuuden lisääminen virallisten ravitsemus- ja ruokailusuositusten mukaisesti. Koulujen ja oppilaitosten ruokailusuosituksissa suositellaan tarjoamaan kasvisruokaa kaikille vapaasti otettavana vaihtoehtona joka päivä tai lisäämään ruokalistalle viikoittainen kasvisruokapäivä. Lisäksi kannustetaan lisäämään kalan ja kasvisten tarjontaa ruokalistalla. Valiokunta korostaa julkisten ruokapalveluiden merkitystä kokonaiskestävän kulutuksen edistämisessä.

Maataloudessa käytettävät työkoneet ja kuivurit aiheuttavat myös päästöjä, ja ne otetaan huomioon työkoneiden ja lämmityksen päästölaskennassa. Työkoneiden kasvihuonekaasupäästöt vuonna 2023 olivat 2,4 Mt CO₂-ekv., joista 35 prosenttia tulee maa- ja metsätalouden työkoneista. Työkoneiden sähköistymistä ja vähäpäästöisen käyttövoiman yleistymistä pyritään vauhdittamaan EU:n uuden fossiilisten polttoaineiden päästökaupan (ETS2) lisäksi kansallisesti muun muassa teollisuudelle suunnatun informaatiovaikuttamisen ja tutkimuksen keinoin. Biopolttoöljyn jakeluvaihtoiteen nostaminen vähentää myös työkoneiden ja päästökaupan ulkopuolisen teollisuuden päästöjä. Toisaalta jakeluvaihtoiteen muutoksilla on vaikutusta myös siihen, kuinka suuri osuus polttoaineseoksesta on fossiilista polttoainetta ja siten kuuluu päästökaupan soveltamisalan piirissä. Traktorien muuttamista biokaasukäyttöisiksi tuetaan ympäristöinvestointina maatalouden investointituen kautta. Investointitukia ei ole toistaiseksi käytetty. Valiokunnan saaman selvityksen mukaan käyttövoiman muutos edennee todennäköisesti ensin rakennusteollisuuden koneissa ja vasta myöhemmin raskaissa maatalouskoneissa.

ETS2 tukee työkoneiden päästövähennystavoitteita kustannustehokkaasti. Se kuitenkin nostaa maa- ja metsätalouden kustannuksia, sillä Suomi on kansallisesti tehnyt päätöksen näiden sektoreiden sisällyttämisestä päästökauppaan. Valiokunnan saamissa lausunnoissa on tuotu esiin, että maa- ja metsätaloudelle tästä aiheutuvat vuotuiset kustannukset ovat vähintään 60 miljoonaa euroa vuodessa. Kustannukset riippuvat päästöoikeuden hintakehityksestä. Lausunnonantajien tavoin valiokunta pitää tärkeänä, että maatalouden kustannusten nousu hyvitetään niin ETS2-päästökauppajärjestelmän käyttöönoton (MmVL 22/2024 vp — HE 119/2024 vp) kuin biopolttoöljyn jakeluvaihtoiteen noston kohdalla.

VALIOKUNNAN PÄÄTÖSESITYS

Maa- ja metsätalousvaliokunta esittää,

että ympäristövaliokunta ottaa edellä olevan huomioon.

Valiokunnan lausunto MmVL 5/2026 vp

Helsingissä 4.3.2026

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa

puheenjohtaja Ritva Elomaa ps
varapuheenjohtaja Anne Kalmari kesk
jäsen Tiina Elo vihr
jäsen Veronika Honkasalo vas
jäsen Laura Huhtasaari ps
jäsen Janne Jukkola kok
jäsen Antti Kangas ps
jäsen Teemu Kinnari kok
jäsen Helena Marttila sd
jäsen Anders Norrback r
jäsen Piritta Rantanen sd
jäsen Timo Suhonen sd
jäsen Peter Östman kd
varajäsen Olga Oinas-Panuma kesk

Valiokunnan sihteerinä on toiminut

valiokuntaneuvos Susanna Paakkola

Valiokunnan lausunto MmVL 5/2026 vp Eriävä mielipide

Eriävä mielipide

Perustelut

Keskipitkän aikavälin ilmastosuunnitelma (KAISU) on ilmastolain suunnittelujärjestelmän alainen strateginen asiakirja, jossa hallitus linjaa taakanjakosektorilla tehtäviä päästövähennystoimia kansallisten ja EU-tason ilmastotavoitteiden saavuttamiseksi. KAISU3:ssa (VNS 9/2025 vp) kuvattu taakanjakosektorin päästökehitys osoittaa, että erityisesti maataloudessa, työkoneissa ja muut päästöt -luokassa päästöjä on onnistuttu vähentämään vain niukasti. KAISU3:ssa esitetty toimenpidepaketti on kokonaisuudessaan täysin riittämätön ilmastolain päästövähennystavoitteiden ja kansainvälisten velvoitteidemme saavuttamiseksi, eikä maa- ja metsätalousvaliokunnan lausunnossa katsoaksemme huomioida tätä riittävästi.

Maataloussektorille esitetään vain vähän uusia politiikkatoimia, ja esitetyillä päästövähennystoimilla, niiltä osin kuin vaikutuksia on arvioitu, saavutetaan vain vähän uusia päästövähennyksiä. Esitettyjä lisätoimia ei ole konkretisoitu eikä niille ole osoitettu asianmukaisia resursseja. Samaan aikaan tärkeimmät ja kustannustehokkaimmat toimet, kuten turvepeltojen vettämisen ja kosteikkoviljelyn tukeminen, jäävät toteuttamatta.

Ilmastotoimet turvemailla ovat erityisen tärkeitä, koska maatalouden päästövähennyspotentiaali liittyy erityisesti niihin. Turvemaat muodostavat noin 10 prosenttia peltopinta-alasta, mutta aiheuttavat jopa puolet maatalouden päästöistä. Vettämiskelpoisten turvepeltojen pohjaveden pinnan nostoa tulisi edistää entistä laajemmin. Lisäksi hallituksen tulisi esittää maankäytön muutosmaksun käyttöönottoa pellonraivauksen hillitsemiseksi.

Yhdymme valiokunnan näkemykseen siitä, että maatalousmaan, mukaan lukien turvemaan, kasvukunnosta huolehtiminen palvelee ruoantuotannon ohella ilmastomuutoksen hillintää. Valiokunta korostaa lausunnossaan, että maatalouden päästöjen vähentämisessä tulee etsiä keinoja, jotka edistävät ruoantuotantoa ja maatalouden kannattavuutta samalla kun ne vähentävät maatalouden päästöjä. Edellä mainitsemamme toimet palvelevat kaikkia näitä tavoitteita samanaikaisesti: ne vähentävät päästöjä, elvyttävät luonnon monimuotoisuutta sekä parantavat maatalouden pitkän tähtäimen toimintaedellytyksiä. Toimimattomuus maataloussektorilla nyt rapauttaa ruoantuotannon perusedellytyksiä ja maanviljelijöiden toimeentuloa pitkällä tähtäimellä, ja siksi maataloustuottajat on tärkeää sitouttaa ilmastotyöhön erilaisin, riittävin ja oikein kohdennetuin kannustimin.

Ruokavalioon liittyviä muutostarpeita tulisi konkretisoida KAISUssa tavoitteiksi ja toimenpiteiksi. Ilmastotoimet maataloussektorilla eivät ole ristiriidassa huoltovarmuuden kanssa, toisin kuin KAISUssa ja valiokunnan lausunnossa annetaan paikoitellen ymmärtää. Yhdymme valiokunnan näkemykseen, jonka mukaan maatalouden ensisijainen ja tärkein tehtävä on ruoantuotanto, ja että täysin päästötöntä ruoantuotantoa ei voida saavuttaa. Ruoantuotantoa voidaan kuitenkin kestävästi nykyisestä merkittävästi, siirtymällä erityisesti kasvipohjaiseen ruoantuotantoon.

Valiokunnan lausunto MmVL 5/2026 vp
Eriävä mielipide

Kuten todettua, maatalouden päästöjen vähentäminen vaatii tuekseen kannustimia, ja niitä tulisi ohjata nimenomaan kasvipohjaisiin tuotantoketjuihin. Lihan ja muiden eläinperäisten tuotteiden kulutusta tulee vähentää ja tuotannon määrää pienentää ohjaamalla julkisia hankintoja, kohdentamalla haittaveroja sekä muuttamalla maataloustukijärjestelmää. Ruokasektorin kasvupotentiaalista jopa 53 prosenttia tulee kasviproteiineista, solumaatalouden ja kasvimeijerituotteiden ohella. Kasvipohjainen sektori sisältää valtavasti innovaatio- ja siten talouskasvun sekä alkutuottajien toimeentulon parantamisen mahdollisuuksia. Kasvipohjaisen ruokasektorin asiantuntijat ovat yhtä mieltä siitä, että Suomella on valtavasti potentiaalia asemoitua kansainvälisestäikin kasvipohjaisen ruoan kärkimaaksi. Katse tulisi kääntää tämän potentiaalin täysimääräiseen valjastamiseen.

Lopuksi, kasviperäinen ruoantuotanto on vastaus myös huoltovarmuutta, ruokaturvaa, omavaraisuutta ja kansanterveyttä koskeviin ruokajärjestelmän haasteisiin. Sitran ja Luken tuore tutkimus osoittaa, että Suomen on mahdollista saavuttaa proteiiniomavaraisuus kokonaan kasviperäisesti vuoteen 2040 mennessä niin, että myös ravitsemussuositukset täyttyisivät. Yhdymme valiokunnan huomioon, jonka mukaan ruoankulutukseen liittyviä päästöjä vähentäviin toimiin kuuluvat muun muassa ravitsemussuositusten noudattaminen ja ruokahävikin vähentäminen. Uusien ravitsemussuositusten noudattaminen on myös osaltaan linjassa kasvipohjaiseen ruoantuotantoon siirtymisen kanssa.

Mielipide

Edellä olevan perusteella esitämme,

että ympäristövaliokunta ottaa edellä olevan huomioon.

Helsingissä 4.3.2026

Veronika Honkasalo vas
Tiina Elo vihr